

Sygn. akt II Ca 1239/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Wiesława Buczek – Markowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w dniu 19 listopada 2013 r. w S.

sprawy z powództwa R. C.

przeciwko Gminie M. S.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 6 sierpnia 2013 r. sygn. akt III C 123/13 upr.

oddala apelację.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 sierpnia 2013 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie: (I) zasądził od pozwanej Gminy M. S. na rzecz powódki R. C. kwotę 639,88 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 24 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty, (II) zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 30 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła pozwana, która zaskarżyła go w całości, zarzucając:

1. naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 353¹ k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęciu, iż postanowienia regulaminu w przedmiocie rozliczania wody i ścieków przekraczają granice swobody umów, jako sprzeczne z przepisami bezwzględnie obowiązującymi.
2. Naruszenie przepisów prawa materialnego tj. art. 471 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie i przyjęciu, iż to Gmina M. S. obowiązana jest do naprawienia szkody powstałej w wyniku niezalegalizowania wodomierza, podczas gdy okoliczności niniejszej sprawy świadczą o tym, iż zobowiązana do opisanego działania była powódka.
3. naruszenie przepisów prawa procesowego, tj. art. 233 §1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, polegające na braku wszechstronnego rozważania zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęciu, że pozwana wykazała wysokość szkody w szczególności, że wykazała zasadność naliczonej kwoty za zużycie wody w pierwszym półroczu 2011 r., pomimo braku urządzenia pomiarowego w lokalu spełniającego wymogi określone w przepisach prawa, a także poprzez przyjęcie na podstawie zebranego materiału dowodowego, iż wskazania wodomierza indywidualnego bez dokonanej legalizacji w przedmiocie rozliczenia mediów za okres od 1 stycznia 2011 do 30 czerwca 2011 r. są wiarygodne w przypadku, gdy budynek, w którym mieścił się lokal powódki wyposażony był w wodomierz główny spełniający cechy urządzenia pomiarowego.

Tak zarzucając apelująca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów postępowania za obie instancje w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji wraz z poleceniem rozstrzygnięcia o kosztach postępowania za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanej nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem - zdaniem instancji odwoławczej - pomimo częściowo błędnej podstawy prawnej wyroku, odpowiada on prawu.

Podstawę prawną powództwa stanowi bowiem przepis art. 410 § 1 w zw. z art. 405 k.c. w zw. z art. 6a ust. 1 i 3 pkt 3 ppkt a) ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jedn. Dz. U. z 2005 r. nr 31 poz. 266 ze zm.).

Zgodnie z art. 6a ust. 1 cytowanej ustawy wynajmujący jest obowiązany do zapewnienia sprawnego działania istniejących instalacji i urządzeń związanych z budynkiem umożliwiającym najemcy korzystanie z wody, paliw gazowych i ciekłych, ciepła, energii elektrycznej, dźwigów osobowych oraz innych instalacji i urządzeń stanowiących wyposażenie lokalu i budynku określone odrębnymi przepisami. Stosownie zaś do art. 6a ust. 3 pkt 3 ppkt a) do obowiązków wynajmującego należy w szczególności dokonywanie napraw lokalu, napraw lub wymiany instalacji i elementów wyposażenia technicznego w zakresie nieobciążającym najemcy, a zwłaszcza napraw i wymiany wewnętrznych instalacji: wodociągowej, gazowej i ciepłej wody - bez armatury i wyposażenia, a także napraw i wymiany wewnętrznej instalacji kanalizacyjnej, centralnego ogrzewania wraz z grzejnikami, instalacji elektrycznej, anteny zbiorczej - z wyjątkiem osprzętu.

Prawidłowo Sąd Rejonowy odwołał się także do przepisów § 30 i 33 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 16 sierpnia 1999 r. w sprawie warunków technicznych użytkowania budynków mieszkalnych, zgodnie z którymi to na właścicielu wodomierzy spoczywa obowiązek ich legalizacji.

W świetle brzmienia powyższego przepisu przyjąć należy, iż obowiązkiem pozwanej Gminy była legalizacja wodomierza zamontowanego w lokalu powódki jako elementu wewnętrznej instalacji wodociągowej.

Podkreślić należy, iż przepisy powyższe mają charakter przepisów bezwzględnie obowiązujących i nie jest możliwe odmienne uregulowanie przez strony obowiązków z nich wynikających.

Niezależnie od powyższego, odnośnie regulaminu, na który powołuje się pozwana wskazać należy, iż ze znajdującej się w aktach sprawy I C 1454/11 umowy najmu nie wynika, aby umowa regulowała powyższe kwestie w sposób odmienny, a także nie wynika aby odwoływała się ona do regulaminu, na który powołuje się pozwana. Z dokumentów zgromadzonych w sprawie nie wynika, aby regulamin wprowadzony przez pozwaną był doręczony powódce w sposób wiążący (art. 384 § 1 k.c.), a także, aby powódka mogła się z nim z łatwością zapoznać (art. 384 § 2 k.c.). Regulamin nie stanowi aktu prawa miejscowego, a zatem nie ma mocy powszechnie obowiązującej.

Powódka, płacąc za legalizację wodomierza oraz uiszczając należność za zużycie wody według rozliczenia wodomierza głównego, spełniła – w ocenie Sądu II instancji - świadczenie nienależne, bowiem w świetle przedstawionych powyżej przepisów, nie była w ogóle zobowiązana do świadczenia, a świadczyła pod przymusem rozumianym jako zagrożenie egzekucją świadczenia (art. 411 pkt 1 k.c.). Podkreślić należy, iż choć powódka nie wskazała na podstawę prawną swojego roszczenia, to wyraźnie podawała, iż „spełniła świadczenie, do którego w rzeczywistości zobowiązana była pozwana”, co pozwalało zakwalifikować jej roszczenia jako roszczenie o zwrot nienależnego świadczenia.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Okręgowy, działając na podstawie art. 505¹² § 3 k.p.c. oddalił apelację pozwanej.